

WARHAMMER
40,000

ЛОВЕЦЬ ДУШ

ІВАН ДЕМСЬКІ-БОЖАН

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Сорок перше тисячоліття. Більше ста століть Імператор нерухомо сидить за Золотою Троні Терри. Він – владар підлегла волею богів та поведінкою мільйонів світів завдяки могутності його невимажаних армій. Зоглядає тіло, невидимо змучене владою з Темного Віку Технодації. Мертвотини поведінка Імперіуму, якою щодня приносять у жертву тисячу душ, щоб він так ніколи й не упокоївся.

Та навіть у немирному стані Імператор несе свої вічні чатування. Могутні бойові флотилії додають населення демонами зловонний Вир, єдиний видих поміж далекими зірками, що його освітлює Астрономіки – психічне уособлення волі Імператора. Величезні армії у незліченних світах дають бій у ім'я Його. Найвеличнішими серед Його солдатів є Адепти Астарікс, космодекативки, створені біологічною суперсилою. Їхні товаришів по зброї – легіони: Астра Мілітарум та незліченні Сили Планетарної Оборони, невимощі Інквізиція та техножерці Адепти Механікус і багато інших. Але попри величезну кількість, вони заведве стримують постійну загрозу з боку чужинців, єретиків, мутантів – і ще страшніших ворогів.

Бути людською в такі часи означає бути одним серед незлічених мільярдів. Жити за найжорстокішого і найкрихітлішого режиму, що його тільки можна уявити. Це – історія пох часів. Забудьте про силу технології та науки, бо так багато було забуто і втрачено навки. Забудьте обіцянки прогресу та розуміння, бо в похмурому майбутньому є лише війна. Поміж зір немає миру, лише вічна війна й різанина – та сльозі спраглих богів.

ВСТУП

Знаєте, спочатку я хотів назвати цю книгу «Одягнені у піаніч». Ви можете подумати, що це досить поетична та претензійна назва, яку хлопець намагається продати своєму видавцеві, коли він пише лише другий свій роман і все ще має нульовий вплив у індустрії – і ви матимете рацію.

Я вже казав це раніше, але завжди варто повторювати: ця трилогія змінила моє життя. Все почалося із книжки, яку ви лише збираєтеся прочитати (і яка, до речі, я сподіваюся, вам сподобається). Найочевидніші зміни стосувалися професійної діяльності, оскільки приблизно в цей час я вирішив зосередитися на кар'єрі письменника, а не стрибати туди-сюди по різноманітних рольових та відеоіграх. Перед тим як розпочати «Ловець Душ», я почувався незібраним і дещо розгубленим, і я із задоволенням можу сказати, що це відчуття все більше й більше зникало з кожною сторінкою. Нарешті у мене була історія, яку я хотів розповісти, і терпіння сісти та все ж розповісти її.

Коли я отримав редакційні зауваження до першої версії *«Ловця душ»*, один із найперших коментарів на полях був у другому розділі: *«Аарон буде в циклі "Єресь Гора"»*. Тоді цикл *«Єресь Гора»* був у зародковому стані (я сам щойно закінчив читати *«Фулґріма»*), і побачити це було ніби отримати запрошення на гору Олімп. Чесно кажучи, я майже не пам'ятаю жодного іншого зауваження редактора. Цей запис врізався мені в пам'ять, і, звичайно, через кілька місяців я тремтів, бо я тремтів під час зустрічі з Деном Абнеттом, Гремом Мак-Ніллом, Джимом Своллоу та керівником відділу інтелектуальної власності 40К Аланом Мерретом.

Того ж дня я побачив Джервіса Джонсона та Піка Прістлі, які просто тинялися в штаб-квартирі Games Workshop. Я маю на увазі, що це здається очевидним, тому що саме там вони працювали – звичайно, вони мали б там бути. Я знав їх багато років, переглядаючи їхні фотографії та статті в часописі *«White Dwarf»*, і я надто нервував, щоб сказати комусь із них хоч слово.

На той момент *«Ловець Душ»* ледве встиг з'явитися на полицях книгарень. Але я був заручений. Це досить легко запам'ятати, оскільки присвята в першому виданні *«Ловця Душ»* була *«Кейті, ти вийдеш за мене заміж?»*. Я отримав свій авторський примірник за кілька місяців до публікації, і люди в офісі Black Library періодично надсилали мені електронні листи з запитаннями, чи показував я це Кейті, і чи відповіла вона *«так»*, чи *«ні»*. Продовжуючи ту боягузливу тему з минулого, я стримувався протягом століть, перш ніж дозволив їй це побачити. Я не міг вирішити, чи пропозиція в присвяті до роману про масові вбивства космічних зрадників була суперромантичною, чи ж невимовною дурницею. Я їй досі не впевнений.

Що стосується самого роману, то під час автограф-сесій та зустрічей ішлося, що спочатку я запропонував об'ємний

проект-трилогію «Багряні Кулаки» (це правда), тому що на той час не знав, що нам дозволено писати про космодесантників Хаосу (також правда). Коли я зрозумів, що на карті стоять космодесантники Хаосу, у мене з'явилася звичка, яка збереглася й донині: я не хотів розповідати історію, яка охоплює цілу фракцію або має справу з надто великою кількістю персонажів, вагомих і сильних гравців. Я хотів зосередитися на одному бойовому загоні, звузити історію до невеликої групи персонажів, і побачити, як їм вдасться співіснувати в повсякденному житті підступної та ненадійної вбивчої родини. Найпростіше було б зосередитися на великому Повелителі Ночі та змусити його віддуватися за весь Легіон, але це був би не той стиль, у якому я люблю читати, і тим більше не той, в якому я хотів би творити. Надто громіздка історія, надто великі та культурно розмаїті Легіони, сотні, а то й тисячі років між подіями, що відбуваються з бойовими загонами, найрізноманітніші локації та періоди війни.

(У зв'язку з цим «*Ловець Душ*» та поблизькі йому романи стоять на плечах гіганта: чудового «*Повелителя Ночі*» Саймона Спурріера, який майстерно руйнує вищеописаний підхід. Зараз він почасти застарів, оскільки за останні 15 років до історії додалося чимало змін, але я не можу не рекомендувати цей твір).

Тож я розповів історію кількох Повелителів Ночі, як приклад того, яким міг би бути бойовий загін Легіону, члени якого не доходили б обопільної згоди щодо моментів власної історії, долі та культури. Це розповідь про місце, де найнадійніший спосіб доправити повідомлення з одного світу в інший – перенести його туди самотійно, буквально пливучи крізь потойбіччя, як його описує людська міфологія, або змусити одну виснажену людину, якій загрожує демонічна одержимість, *передати його подумки*, використовуючи дар астропата, іншій людині,

з якою вони ніколи не бачилися, і сподіватися, що одержувач все зрозуміє вірно. *Warhammer 40000* – це царство глибокого невігластва та безнадійно втрачених істин.

Отже, ви можете зрозуміти, чому ніхто не погоджується з тим, як саме тут функціонують речі.

Я дуже пишаюся *«Ловцем Душ»*. Я кажу це, знаючи, що мені важко перерахувати власну роботу, коли вона «знята» з екрана мого комп'ютера, але це правда. Наразі, коли мені довелося би писати його з нуля, я чимало змінив би, але мені надзвичайно пощастило, і я дуже втішений тим, що роман сподобався читачам.

Зрештою, в першому романі (та в оповіданні *«Лицар Тін»*, яке передувало йому та було анонсоване на автограф-сесіях та зустрічах) йдеться про те, як Талос і Перший Кіготь потрапили туди, куди прямували, та виповнилися меланхолійною непохорою, притаманною всій серії. Я не розкриватиму найцікавішого, якщо ви досі не знайомі з трилогією, я просто подякую вам за те, що доєдналися до них у мандрівці, та побажаю приємного читання подальшого *«Кривавого Розбійника»*.

Якщо ж ви – ветеран мандрівок Першого Кігтя, ласкаво прошу до ще одних останніх перегонів через Море Дул.

Аарон Дембські-Боуден
Омаг, Північна Ірландія,
Грудень 2015 р.